

„Мач кнеза Стефана“, Драган Лакићевић

Љубав према домовини и борба против неправде

Писац Драган Лакићевић је српски песник приповедач и књижевник. Његова дела превођена су на многе језике, а најпознатија су му „Исповест мангупа“, „Песме Чика Јове Змаја“ и „Мач кнеза Стефана“ – дечији епски роман са фантастичним елементима и у њему сазнајемо податке и приче из наше историје.

Писац нас на почетку упознаје са ликовима, временом и местом радње. Турска је опколила и заробила Србе. Њихов Осман-ага није имао милости, убијао је људима стоку, шпијунирао их, чинио много зла. Сви људи у селу су се плашили Агине империје, осим Белог који је по дану био Зеко и хајдука којима је био вођа. Једног дана су Турци отишли у цркву где су мошти Стефана Лазаревића (највећег књижевника и војсковође средњовековне Србије), узели његов мач и спалили цркву. Тај догађај је покренуо хајдуке. Упознали су дечаке Миошу и Добрију и поделили им улоге. Када су Турци јурили Миошину мајку, она је код једног језера пала и сви су мислили да је мртва, а у ствари се прерушила у Псоглаву – биће којим се плаше деца. Радећи по задатку Миоша је одлазио код Аге да би учио са Меримом, односно да би узео мач. Мерима је завршила код Аге тако што је Турски владар мислио да је убио њеног деду (а није) и да може да је узме да би се када порасте удала за његовог сина Асана.

Добрија је имао оца Вукашина. Када је дошао прави дан за ослобођење од Турског зулума, Миоша је бацио мач у поток који је допливао до Добрије. Тог дана је и Вукашин изазвао побуну након чега су га Турци спалили. На смртну казну био је осуђен и Миоша, али га је Псоглава спасила, након чега су и њу изболи. Када су хајдуци вратили на Зеков врх, харамбаша Вук је одредио да ће га Миоша наследити пошто он умире, а нови Зеко ће бити Добрија. Затим је уследио напад Турака у коме је погинуло доста хајдука, али су ипак могли да се похвале победом и слободном домовином.

Хајдуци су овом књижевном делу показали како је то морално борити се за своју домовину, били су неустрашиви, храбри, самоуверени. Осман-ага, предводник турске војске, био је борбен, лукав и подмукао. Нама читаоцима он и његови поданици су пример насилног понашања – отимали су, убијали, протеривали, и различите зулуме чинили.

Из овог романа сам научио шта је права љубав ка домовини. Као што волимо породицу, тако треба да волимо и отаџбину. Све што су наши преци урадили за добробит домовине треба да ценимо, поштујемо и негујемо. Ова књига је занимљива зато што нас учи више о нашој прошлости, делима наших предака и вредностима које генерацијама треба да негујемо!

Препоручио бих ови књигу свакоме ко жели да зна више о историји и прошлости својих предака. Читајући ови књигу уживео сам се у битке и у појединим тренуцима сам осећао тугу, бригу. Схватио сам шта је љубав према домовини и борба против неправде. Слобода и борба за њу је од непроцењиве важности за сваки народ у сваком времену.